

Arrest

nr. 154 797 van 19 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 28 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 april 2015 tot intrekking van het recht op vestiging en houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 mei 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juni 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 1 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat Y. BI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 april 2015 tot intrekking van het recht op vestiging en houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 mei 2015.

2. Over de ontvankelijkheid / onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissingen formeel zijn gemotiveerd. De beslissing tot intrekking van het recht op vestiging geeft duidelijk het rechtsprincipe *“fraus omnia corrumpit”* aan als juridische grond voor het nemen van de beslissing. Deze beslissing geeft eveneens de feitelijke overwegingen weer om te besluiten tot het intrekken van het recht op vestiging, met name dat *“betrokkene de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane”*. Het bevel om het grondgebied geeft eveneens duidelijk de juridische grondslag van deze beslissing aan met name artikel 7, eerste lid, 2° en 3° van de vreemdelingenwet en geeft eveneens de feitelijke overwegingen weer voor het uitreiken van een bevel om het grondgebied te verlaten nu *“het wettig verblijf van betrokkene is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten. Zo ook het recht op gezinshereniging”* en dat *“bij tussenarrest van het Hof van beroep te Gent van 04.12.2014 werd betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdane Z.X. vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus als strijdig met de openbare orde bevonden”*. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen of van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissingen betreffen een beslissing tot intrekking van het recht op vestiging en een bevel om het grondgebied te verlaten.

Inzake het bevel om het grondgebied te verlaten, de tweede bestreden beslissing, dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij niet betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe zij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring die in haar paspoort of in haar daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Inzake de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging, de eerste bestreden beslissing, en inzake het bevel om het grondgebied te verlaten, de tweede bestreden beslissing, dient te worden vastgesteld -in de mate dat de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert- dat, opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending, vooreerst een privé- en/of gezinsleven in de zin van dit

artikel 8 aanwezig dient te zijn. De verzoekende partij stelt dat sinds 2007 op het grondgebied verblijft en zij samen met haar voormalige partner een lange relatie heeft gehad, de Belgische wetten respecteert, zij steeds gewerkt heeft en dus nooit ten laste is geweest van de Belgische staat, dat haar twee kinderen opgegroeid en geïntegreerd zijn in België en dat haar zoon ondertussen getrouwd is en zelf twee kinderen heeft.

De Raad is van oordeel dat de elementen aangehaald door de verzoekende partij in haar verzoekschrift geen beschermenswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormen. Zij beperkt zich vooreerst tot loutere beweringen. Daarnaast merkt de Raad op dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat zoals de bestreden beslissing zelf aangeeft, het huwelijk van de verzoekende partij vernietigd werd waardoor er een einde kwam aan het recht op gezinshereniging, waaruit blijkt dat de verzoekende partij en haar partner geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben.

Met het betoog uit het verzoekschrift maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er ondanks voorgaande elementen in negatieve zin, toch een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou bestaan met haar voormalige echtgenote.

Voor zover de verzoekende partij verwijst naar de band die zij heeft met haar meerderjarige kinderen, laat de Raad gelden dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. In casu beperkt de verzoekende partij zich tot het beschrijven van de band. De verzoekende partij toont hiermee echter niet aan afhankelijk te zijn van haar kinderen of dat haar kinderen afhankelijk zijn van haar.

Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie.

Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd heeft in België. Deze elementen geven de verzoekende partij echter niet het recht om op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen. Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). De verzoekende partij voert daarenboven niet aan, laat staan dat zij aantoon, dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij haar persoonlijk leven terug opbouwt in haar land van herkomst of elders. Bovendien dient er nog te worden opgemerkt dat de verzoekende partij haar legale verblijf gebaseerd was op fraude, nu zij niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap aan te gaan. In deze mate kan de verzoekende partij derhalve ook niet dienstig verwijzen naar haar privéleven dat zij hier heeft opgebouwd.

Voorts kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een

vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en privéleven dat moet worden beschermd. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.”

2.4. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.5. Op 17 augustus 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 22 september 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 30 juli 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: “VzP volhardt in het verzoekschrift.”

2.6. Voor zover de verzoekende partij op 17 augustus 2015 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volhardt in het verzoekschrift en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 30 juli 2015, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

2.7. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het middel is ongegrond wat de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging betreft.

Het beroep is onontvankelijk wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET